
DERİNLİK
BURCU ÇOMRUK
Kitap

tilki
kitap
yayınevi

Derinlik

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
tilki@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Kurucu: Emrah Çelik
Editör: Tuba Aslantaş
Sayfa Tasarım: Baran Ekber
Kapak Tasarım: Merve Ökten

Kitappad.com
Kitaplobi.com
Kitapşeyleri.com

1.Basım, İstanbul, Aralık 2025
ISBN: 978-625-6130-83-8
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

DERİNLİK

Burcu Çomruk

"Bu kitap, çocukluğunda sessizce yaralanan tüm kız çocuklarına ve şiddetin gölgesinde yaşamaya zorlanan kadınlara adanmıştır.
Sesiniz duyulsun, yaralarınız iyileşsin diye..."

İÇİNDEKİLER

Yazar Hakkında....9
Bir An....11
Sıradanlığın İçindeki Sırlar....15
Derinlerdeki Mağara....53
Farklılıklar....71
Uyum....108
Görünenin Ötesindeki Gerçekler....137
Kadizim....184
Dengesizliğin Hazzı....211
Korku ve Hırs....229
İntikamın Şehveti....250
Çatışmanın Kaçınılmazlığı....275
Ufak İnsanlar....300
Öz....314
Son....344

YAZAR HAKKINDA

Yazar Burcu Çomruk, kasım ayında memur bir anne ve babanın tanışarak evlendiği Bingöl'ün Kiğı ilçesinde dünyaya gelmiştir. Öğretmen bir baba ve hemşire bir annenin kızı olan yazarın, çene cerrahı olarak görev yapan bir erkek kardeşi bulunmaktadır.

Lise sonuna kadar ailesiyle birlikte Antalya'nın Gazipaşa ilçesinde yaşayan Çomruk, çocukluğundan beri kitaplara ve resme büyük ilgi duymuştur. Ortaokul ve lise yıllarında her hafta bir kitap bitirmiş, resim derslerinde ise üstün başarı göstererek dikkat çekmiştir. Lise eğitiminin ardından Gazi Üniversitesi Matematik Öğretmenliği bölümünü kazanmış ve burada üniversite eğitimini tamamlamıştır.

Üniversite sonrası ilk görev yeri Bitlis Tatvan olan yazar, burada bir yıl görev yaptıktan sonra babasının kanser hastalığı nedeniyle Antalya'ya tayin istemiştir. Antalya'da bulunduğu süreçte Akdeniz Üniversitesi'nde yüksek lisans eğitimini tamamlamıştır. Babasının vefatı üzerine zorunlu hizmetini tamamlamak amacıyla İstanbul'a tayin olmuştur.

İstanbul'da kendini geliştirmeye yönelik dans ve tenis gibi çeşitli eğitimler almış; ayrıca bir televizyon kanalında eğitim üzerine bir

dönem moderatörlük yapmıştır. Bu dönemlerde hayatını derinden etkileyen bir kaza geçiren yazarın oturma bölgesindeki sinirleri zedelenmiş, uzun süre dayanılmaz ağrılarla mücadele etmek zorunda kalmıştır. Tedavi sırasında yapılan müdahalelerde başka sinirlerinin de zarar görmesi ağrılarını artırmış ve yaklaşık 2–3 yıl boyunca hastane ve doktorlarla zorlu bir süreç yaşamıştır. Buna rağmen güçlü iradesiyle kendi çabaları sonucu sağlığına yeniden kavuşmayı başarmıştır.

Bugün öğretmenlik yaşamına devam eden Burcu Çomruk, duygusal bir yapıya sahip olmasına rağmen dışarıdan güçlü duruşuyla tanınır ve edindiği deneyimler, bilgi birikimi ve kararlılığıyla gelecek nesilleri aydınlatmayı sürdürmektedir.

BİR AN

Denizle eş değer mavilikteki tül elbisesi, hafif esen meltemin etkisiyle uçuşarak tüm yenilmiş düşünceleriyle birlikte savrulurken onun insanın içini ısıtan sesini işitti.

"Tüm sınırlarımı ve haddimi aşarak size şunu söylemek istiyorum. Benim için çok değerlisiniz. Belki çok saçma gelebilir ama bunun sizin kanınızdaki güçle ya da görünüşünüzdeki insanı şehvete ve aşka düşüren muhteşemlikle bir ilgisi yok. Bunun belki de hiçbir sebebi yok... "

Kendisine samimiyetle bakan bir çift gözden kaçırdı bakışlarını. Sanki karşısında kimse yokmuş, kimseden bir şey duymamış gibi ani bir hareketle minik dalgaların kayaları, bir kedi patisi inciticiliğinde hırpaladığı denize çevirdi bakışlarını. Bedeni de bir adım geride takip etti denize doğru çevrilen başı, artık tamamen maviliklere dönmüştü. Ona bakan samimi gözlerin sahibi ise tam arkasında kalmıştı.

Kumsala sabitlenmiş direk gibi ne kadar o şekilde kaldığını bilmiyordu. Belki on dakika, belki yarım saat, bekli de saatler çoktan geçmişti bile. Öyle sakin ve umursamaz bir görüntüsü vardı ki bunun hiçbir önemi de yokmuş gibiydi. Birden ona bakmak için

inanılmaz güçlü bir istek duydu ve aniden kafasını bedeninden bağımsız, geriye doğru çevirdi. O yoktu. Çoktan gitmişti bile. Nasıl da sessiz sedasız, bir şey söylemeden gidivermişti öyle. Minik bir hayal kırıklığının anlık yansıması mimiklerine yerleşti ve saniyeler içinde hiç olmamış gibi tekrar kayboldu.

Yaşadığı ufak hayal kırıklığının etkisi kumsala yazılan yazının bir dalgayla silinip gidişi gibi kolayca unutulunca elbisesinin bir kenarından narince tuttu, kaldırdı. Kumsalı okşayan tül parçalarını yukarıya doğru toplandı ve sağ ayağının parlak ve kibar görüntüsü inci gibi açığa çıkınca kumsalın bitimindeki kayalıklara doğru adımlamaya başladı. Her bir adımla muhteşem fiziği ile kuğu gibi süzülüyor, efsanelerdeki denizkızlarına taş çıkaran endamıyla kayalıkların arasındaki minik köpüklerle âdeta dans ederek kibar yürüyüşündeki ahenkle daha da uca doğru ilerliyordu.

Denize en yakın, en uçta, oval bir masa görüntüsü ve büyüklüğündeki biçimli kayaya gelince ahenkli yürüyüşüne son verdi ve durdu. Islanan elbisesinin uçları rüzgâra kafa tutuyor, ağırlaştığı için şimdi daha az savruluyordu. Saçlarının kenarındaki minik tutamlar ise kökleri toplumdan kopamamış fakat aykırı takılan bireylerin kararsızlığında esintiyle bir sağa bir sola hareket ediyorlardı.

Sanki denizlere kapılmış sevgilisini usanmadan bekleyen bir kadındı. Bir süre böylece durduktan sonra onun sesini işitti.

"Beni buraya neden çağırdığınızı anlayamadım kızım!"

Dalga seslerine dalan ruhu, duyduğu aykırı sesle irkildi ve ifadesi limonun ekşiliğinden rahatsız olmuşçasına birden bozuldu. Yüzündeki bu çirkin görüntü de saniyeler içinde kaybolunca usulca ona döndü. İnsanı sarıp sarmalayan şefkatli ses tonuyla cevap verdi. "Birazdan öğreneceksin. Şimdi yanıma gel!"

Adamın yıllardır giydiği gömleğinin siyahı çoktan solmuş, yerini griye bırakmıştı. Pantolonun ise kendisine birkaç beden büyük olan görüntüsü, âdeta çuval giymiş izlenimi uyandırıyordu. Yaşlı adam, bedeninden geriye kalan kemik yığınını korumak istercesine bulunduğu kayadan dikkatlice yürüdü ve oval kayaya adımını attı.

Kadının yüzü denizle mühürlenmişti. Engin sulara bakarken yaşlı adama usulca tekrar seslendi. "Biraz daha yaklaş lütfen!"

Üzerinde durduğu eğimi az kayada güçlükle dengede durmaya çalışırken, vücudu yetersizliğiyle âdeta onunla dalga geçen bir görüntü sunuyordu. Çelimsiz adamın gözlerinden, neden böyle bir buyruğun geldiğine anlam veremeyen çekimser bir ifade gelip geçse de hiç beklemeden istenileni yaptı ve peri kadar güzel ve eşsiz kadının yamacına bir adım daha yaklaştı.

Yaşlı adamın yaklaşmasıyla nefesini artık çok yakında hissettiği o an, denize mühürlediği başını aniden ona doğru çevirdi. Yaşlı adamın bakışlarında sadece güçsüzlüğün ve tükenmişliğin yansımalarını görürken aslında çok eskilerden kalma başka bir ifade aradı. Onu her zaman rahatsız eden, ruhunu soğuk bir gün gibi donduran o ifadeyi, adamın bedbahtlığı öyle güzel perdelemişti ki görmek mümkün değildi.

Adamın yaşlı gözleri, hiç açık vermemeye yemin etmiş gibiydi fakat güzel kadın kararlıydı! Tükenmiş, solgun bakan gözlere bıkmadan usanmadan dakikalarca baktı. Baktıkça kararlılığı doruk noktasına ulaştı ve işte o an bilindik yansımayı adamın gözlerinde yakaladı. O çok tanıdığı bakışı görür görmez hiç düşünmeden sağ elini kaldırdı ve ipeksi elleriyle onu boynundan kavradı. Ellerinin sardığı pörsümüş ve çelimsiz boyun, beyaz kumaşa bulaşan kara bir lekenin eğretiliğinde göründü.

Geçen her saniye, kavradığı boynu, şekillendirmeye çalıştığı bir pasta hamuru gibi daha da sıkıyor ve gözlerini sabitlediği bakışlarda çaresiz ve korkmuş ifadeye karşı kayıtsız kalmak için ruhsal bir mücadele veriyordu.

Adam, gargara yaparcasına boğazından çıkardığı hırıltılı sesler dışında bir şeyler söylemek istiyordu ama boynuna yapışan kuvvetli eller ona engeldi. Çelimsiz kollarıyla kendini kavrayan tek bir ele karşı koymaya çalışsa da nafile bir çaba içinde olduğunun da ayrımındaydı. Âdeta yaşlı bir akbabanın yırtıcı bir avcı karşısında ölmeden önceki son çırpınışlarıydı.

Karadan mora doğru terfi eden yaşlı surata öylece bir süre baktı kadın. Onun çırpınışlarını büyük bir kayıtsızlıkla izlerken birden ellerini gevşetti ve geri çekti.

Adam, koah hastalarınınkine benzer gırtlaktan gelen öksürükleri eşliğinde ayaklarının üstüne yığıldı kaldı. Ölümle yaşam arasındaki o ince çizgide gezindikten sonra hayata geri döndüğünü kavradığı anlarda boğuk çıkan sesiyle "Neden yaptınız bunu?" diyebildi.

Kadın birkaç saniye yaşlı adamın suratına anlamsız gözlerle baktı ve sakin sesiyle "Şimdi git ve bu yaşananları unut! Yoksa!" dedi ve sustu.

Korkulu ifadesi tüm suratını işgal eden yaşlı adam, daha fazla sorgulamadan öksürükleri eşliğinde düşe kalka kayalıkların arasından geçerek oradan uzaklaştı ve gözden kayboldu.

Güzel kadın, bir süre arkasından baktığı yaşla adam görünmez olunca her şey olağan akışındaymış gibi kafasını tekrar denize çevirdi ve derin bir nefes alarak mavilikleri seyre daldı.

Hissiz bir ifade, yapmacık görüntülere
sığınmaktan çok daha doğaldır.

SIRADANLIĞIN İÇİNDEKİ SIRLAR

Hava çok sıcaktı... Bir süre yürüdükten sonra ağacın altına oturup hafifçe esen rüzgârın tenini okşayıp geçmesi o kadar huzur verirdi ki, insanın tek ihtiyacı hissedilen tensel rahatlama gibi gelirdi. Geçen her saniyeyle birlikte o güzel his, sanki evrenin bağışlaması gereken zorunlu bir lütufmuş gibi algılanmaya başlar, âdeta kirlenip sepete atılmış çamaşır gibi yerini başka mükemmelliklere bırakmayı beklerdi. İnsanoğlundaki tatminsizlik de işte tam da böyle bir şeydi. Derin, o an ağacın altında bilinmeyene doğru dalıp gitmişken kafasından bu düşünceler geçiyordu.

Oturduğu ufak taşın bedenine acı vermeye başladığını hissettiğinde içindeki hiç susmayan huzursuz çığlıkların onu tekrar esir aldığını fark etti. Her zaman olduğu gibi bu hisleri de görmezden gelip beyninin derinliklerine gömmeye çalıştı. Sadece oturduğu taşın neden olduğu fiziksel acıya odaklanarak yavaşça kalktı, emlak ofisine doğru yola koyuldu. Birazdan yeni evlenecek ilkokul arkadaşına Kor Sahili'nin kenarında bulunan dubleks daireyi gösterecekti.

Az nüfuslu küçük bir ilçede yaşadığı için arabasını park etmekte hiç zorlanmadı. Sakinliğin yıkadığı görüntüsüyle arabadan indi ve ağır adımlarla bir süre yürüdü. Yürürken ifadesine yerleşen amaçsız

görüntü, hiçliğe doğru yol alıyormuş gibi bir imaj çiziyordu. Hiçbir zaman iç dünyasını dışa vurmayı beceremediği suratındaki donuk ifadeyle iş yerine geldiğinde ortamdaki gündelik hareketlilik dikkatini çekti. Bakışlarına yerleşen hiçlik, daimi ikametgâhını bulmuş gibi görünse de suratındaki donukluk, hayatın akışıyla biraz olsun dağıldı.

Dikkatini, ortamdakilere verdi. Ümit ve nişanlısı çoktan gelmişlerdi bile ofise. Ortağı Esra, diğer müşterilerde olduğu gibi onları da maharetli ellerinden çıkan bol köpüklü Türk kahvesinin eşsiz lezzetiyle çoktan buluşturmuştu. Herkes kahvelerini yudumlarken cümleler, kullanılmadığı takdirde dünyadan tamamen yok olup gidecekmişçesine ağzından telaşla dökülüyordu. Sanki birkaç cümle eksik kalsa tam puan almak isteyen bir öğrencinin tatminsizliğini yaşayacak ve bedbaht olacaktı. Uzun ama bir o kadar da akıcı konuşmasında, önce nasıl bir evde yaşamak isteyeceğine dair kurduğu hayallerden, bir evde onun için olması gereken zorunlu ve keyfi ihtiyaçlardan bahsetmiş daha sonra da kiralanmak üzere olan evin en güzel kısımlarını, etkileyici bir ticaret erbabının yeteneğiyle, biraz da abartarak, şen şakrak anlatmaya koyulmuştu.

Âdeta ellerini alev alan bir toptan uzaklaştırmak ister gibi önce açıyor daha sonra alevleri sönen topu elleriyle küçültüp yok etmek istercesine birbirlerine kenetliyordu. Arada bir de molaya çıkan işçiler gibi ellerini masanın üzerine sabitleyerek dinlendiriyor sonra aynı coşkuyla devam ediyordu. Dışarıdan seyreden birine göre tüm bu hararetli hareketleriyle, beden dilini konuşmasına senkronize ediyordu. "Ümit Bey, bu sıcak havada, balkonda kahvenizi yudumladığınızı düşünseniz ya... Güzel eşinizle birlikte, püfür püfür esen bir rüzgâr eşliğinde huzurla dolarak denizin maviliklerine dalmışsınız. Bence bu evi kaçırmayın! Ah, ben evlenmiş olsam

kesin tutardım o evi ama önce koca bulmam gerek!" dedikten sonra kıkırdayarak güldü.

Derin, yanlarına gelene kadar fark edilmedi. Orantılı fiziği ve dikkat çekici ela gözleri olmasına rağmen kendisine birkaç beden büyük gelen bol tişörtü ve pantolonuyla özensiz ve sıradan bir görüntü sergiliyor, günlerdir taranmayan saçlarının gelişigüzel atkuyruğu şekli ise görüntüsündeki sıradanlığı destekliyordu.

Sınıfa sonradan ayak basmış, uslu ve çekingen bir öğrenci gibi kimseye varlığını hissettirmeden bedenini olması gereken yere konumlandırmış ve öğretmeninin anlattıklarını dinlemeye başlamıştı bile. Esra'nın tam karşı paralelinde üç metre uzağındaydı masası. Sessizce yerleştiği sandalyesinden önce öne doğru eğildi, dirseklerini sahile kurulan şemsiyeler gibi paralel olarak masaya sabitledi ve konuşulanları can kulağıyla dinlemeye koyuldu. Birkaç dakika dinledikten sonra, dur durak bilmeden konuşan arkadaşının sözünü yumuşak sesiyle kesti. "Tabi önce evi görmeleri gerekiyor, ondan sonra doğru kararı vereceklerine inanıyorum."

Esra, konuşmanın tüm ahengine sahip olmanın verdiği yüksek tatminle, çevreye karşı ilgisizleşmişken Derin'in sesiyle irkildi. Biraz rahatsız, biraz da şaşkın bir surat ifadesiyle kafasını arkadaşına doğru çevirdi sonra tüm benliğiyle o şeye yenik düşerek aynı canlılıkta cevap verdi. "Derincim, hiç söylemiyorsun geldiğini. Tabii ki göstereceğiz fakat meraklarını biraz olsun gidermek istedim bu güzel çiftin. Seni beklerken evin ön tanıtımını yaptım. Ne de güzel dinlediler... Bu ev tam onlara göre, öyle güzel yaşantılar biriktirecekler ki o deniz kokan dubleks, müstakil konutta..." dedi ve sebebini kimsenin anlamadığı bir mutlulukla yine kıkırdadı.

Derin, mimiklerindeki değişimin yapay görüntüsü üzerinde kontrol sağlayamasa da gülümsedi. "Tabii ki güzel ev Esracım ama herkesin beklentileri farklı, mesela deniz kenarı çok güzel ama nemli biliyorsun. Nemi sevmeyen ya da nemle ilgili hastalığı olan biri ne kadar güzel bir yer olursa olsun yaşam şartlarına uygun olmadığı için kafasındaki ideale ulaşamaz. Ortada bir durum var ve çoğunluk o durumun mükemmel olduğunu düşünüyor ama ondaki mükemmelliği görenler genellikle kendi beklentisini o duruma uydurabilenlerdir. Mükemmel olduğunu düşünmeyenler ise onun beklentilerine uymadığını, yaşam kalitesine hitap etmediğini düşünen kesimdir. Demek istediğim elimizdeki bu ev çoğunluk için gerçekten çok güzel ve ideal, ama belki çiftimiz için hiç uygun bir konum ve yapıda olmayacak. Bunu da ancak gidip görerek anlayabilirler."

Esra dışında herkes Derin'in felsefe öğretmenini aratmayan konuşmasının ardından öylece birkaç saniye sessizliğin hamurunda yoğruldular. Esra'nın nüktedan sözlerinin üzerine böyle derin ve psikolojik bir yaklaşım beklemedikleri bakışlarındaki şaşkın ifadeden okunuyordu. Komedi filmi izlerken dram filmine geçiş yapmış gibi karakter değiştiren mimiklerindeki farklılık da fark edilmeyecek gibi değildi ve yüzlerindeki gülümseme yerini ağır bir ciddiyete bıraktı.

Ortama nüfuz eden soğuk havanın farkına varan Derin, bu duruma aldırmadı. Müşterilerin varlıklarını yeni idrak ediyormuşçasına donuk ve bir o kadar mesafeli ses tonuyla "Bu arada Ümit hoş geldin. Siz de hoş geldiniz hanımefendi." dedi.

Derin, selamladığı arkadaşının bakışlarına kilitlendi. Ümit'in gözlerinde birçok farklı duyguyu aynı anda barındıran, gizlenmiş, sönük bir ışık vardı. Öyle profesyonel bir duruşu var ki sanki

kendisi bile bu çorak kalmış duygularının farkında değildi. Derin, çocukluk arkadaşının gözlerindeki saniyelik yansımaları gördü, üzerinde kısa bir süre muhakeme yaptı fakat önemsemedi.

Kendisine dikkatlice bakılmasından biraz rahatsızlık duyan Ümit, genç nişanlısına döndü ve 'Beni ilgilendiren tek şey o' dercesine aşkla bakarak gülümsedi. Derin'in söylediklerine uyum sağlamak istercesine aynı ağırlıkta konuşmuştu. "İsmi Nur, Derincim... Benim Nur'um da denebilir. O beğenirse benim için her şey idealdir. Benim idealim, onun idealine uygunsa anlamlanır." Narin ve nadide bir porselen parçanın kırılmasından korkar gibi özenle kadının ellerini tutup dudağına yaklaştırdı ve şefkatle öptü.

Coşkulu konuşması sekteye uğratılan Esra, hiç aldırmadan yine aynı coşkuyla derin bir iç çekti. "Ah, Derin görüyor musun? Bizim karşımıza da anca hödükler çıksın. Çok takdir ettim sizi, ilişkinize de gıpta ettim Ümit Bey, çok da yakışıyorsunuz maşallah." Esra, abisini evlendirmiş küçük kardeş gibi, önünde duran kolonyayı müşterilere sunduktan sonra biraz da kendi ellerine sürerek başarılı bulduğu ilişkiden nasiplenmeye çalışırcasına "Maşallah" diyordu durmadan.

Esra'nın kolonyayla olan manidar ilişkisine dalıp giden Derin'in, kendisi oradaydı ama kafası yine kendi küçük odacığına çekilmişti. İlişkiler, hayatlar, sosyal medyada mutluluktan havaya uçan materyalist insanlar... Acaba gözün gördüğü, insana ilk bakışta gerçek ve özendirici gelen bu davranışlar ne kadar gerçekti? Buz dağının görünen kısmı her şeyi ideal olarak göstermeye göre nasıl da güzel tasarlanmıştı. Her şey sahtelik denizinde yüzen ve olduğu yerde dolanıp duran birer küçük kayık gibiydi. Tahammül edilesi güç bir düzenin içinde hapsolmuş gibi hissediyordu. Sonra içindeki muhalif taraf konuşmaya başladı. Acaba kendi düşünce yapısında sorun var da insanlara hiçbir zaman tam olarak güvenemeyişini mantığa mı

bürümeye çalışıyordu? Şu zamana kadarki bütün ilişkilerinde erkek arkadaşları onu duygusuz, ilişkiye kendisini veremeyen, sorgulayıcı olarak nitelendirmişler, bu sebeplerden dolayı ilişkilerinde sorun yaşayacağını dile getirmişlerdi. Acaba haklı olabilirler miydi? Sorun düzende değil de kendisinde miydi? Karakteri çok mu garipti acaba? Başka türlü davranamıyordu ki... Düşünceler, yarattığı küçük odayı, tıpkı bir ekmek kırıntısına hücum eden karıncalar gibi sardı ve ani bir refleksle üzerinden hepsini kovmak istercesine birden sandalyesinden ayağa kalktı "Hadi o zaman ne duruyorsunuz, gidip gezelim evi Ümit. Umarım seversiniz." dedi.

Hep birlikte Derin'in Honda Civic'ine binerek Kor Sahili'ne geldiler. Burası ufak bir ilçe olduğu için en uzak mesafeler bile arabayla en fazla on dakika sürüyordu ve yaklaşık altı dakikada istedikleri yere gelmişlerdi. Yeni bir şey keşfetmeye hazır coşkulu çift, hemen ardından da Esra ve Derin arabadan indiler. Birkaç adım attıktan sonra olduğu yerde duran Ümit, evi yukardan aşağı süzdü. Muhteşem bir elmas bulmuş gibi gözlerinin içi parlarken "Esra Hanım'ın dediği kadar varmış Derin. İçini bilmem ama ben dışını çok beğendim, dostum. Baksana hem müstakil hem de denizin dibi." dedi.

Dış görüntüsünü yeterince inceledikten sonra dubleks evin içini gezmeye başladılar. Derin, ne bir eksik ne de bir fazla, evle ilgili önceden edindiği bilgileri tarihi bir yerin tanıtımını yapan rehber edasında titizlikle anlatıyor hiçbir ayrıntıyı atlamamak için özen gösteriyordu. Alt ve üst kattaki odalarla ilgili oldukça kapsamlı bilgiler verdikten sonra Esra, mutfak dolaplarını hızla açıp kapattı. "Vallahi ne koyarsan alır buralar, çok geniş değil mi sizce de? Dolap değil de minik odacıklar sanki..."

Nur, dolaplara şöyle bir göz ucuyla baktı, yalın bir tonda "Evet, çok kullanışlı görünüyorlar." dedi.

Sıra denize bakan büyük salonu gezmeye geldiğinde bir anda Derin'in kulağına dalgaların karaya vuruşundaki ahenk dolu sesler çalınmaya başladı. Nefes alış verişi değişmeye başladı, ruhu daraldı. Açık havaya çıkmak istedi, kendini başka bir odadaki geniş balkona atıverdi. Bu balkonda denize bakıyordu. Ferahlamak için çıkmıştı ama dalgalar kayalara vurdukça atardamarlarındaki kan daha hızlı akmaya başlamış, duyguları düğümlenmiş bir ip gibi birbirine dolanmıştı. İçi içine sığmıyordu artık. Korku, nefret, umut, sevgi, yaşama isteği gibi birçok duygu dalgaların arasından çıkarak, âdeta müzik notaları gibi havada karışıyor, varmak istedikleri noktaya doğru ilerliyor, hedefi bularak kulaklarına ardından da beynine doluyordu. Sesin onu esir almasına izin verdikten sonra ela gözlerini kıstı. Dalgaların, vahşi bir şekilde kıyıya vuruşunu izledi, insanı cezbeden dansının büyüsüne kapıldı ve kulağını tırmalayan, aynı zamanda onu çağıran ince ıslık sesine kulak verdi. Birkaç dakika boyunca tüm benliğini denize vermişçesine bu sıra dışı durumun içersine kapılıp gitti...

Denizden gelecek sevgilisini hasretle bekleyen bir kadın gibi balkon demirlerine yaslanmış ve hareketsiz duran arkadaşını seyreden Esra, bir gariplik olduğunu sezinledi. O sırada hâlâ dolapları incelemekle meşgul olan çifti yalnız bırakarak yanına gitti. Şaşkın ve coşkulu konuşmasıyla "Kız ne oldu sana? Neden balkonda tek başına depresif ergenler gibi takılıyorsun. Müşteriler beni değil seni tanıyor, onlarla neden ilgilenmiyorsun?" diye sordu.

Derin, parmağını dudaklarına dayayarak usulca sus işareti yaptı.

"Ne susması Derin, sen aklını mı kaçırdın? İyi misin sen?"

"Hiç daha önce böyle bir ses duymamıştım. Sen de duyuyor musun? Ruhumuzu söküp alacak gibi... O kadar ince, o kadar içten ki sanki kendisine çağırıyor..."

Esra, emin olmak için üç beş saniye dalgalara çevirdi gözlerini ve esrarengiz bir ses duyabilme umuduyla pür dikkat dinlemeye başladı denizi. Dalga sesleri arasında çorbaya atılan farklı bir baharatın ne olduğunu seçmeye çalışan gurme gibi değişik olanın ne olduğunu kavramaya çalıştı bir süre. Ardından kararlı bakışlarıyla Derin'e çevirdi kafasını ve "Hayır, ince bir ses değil o. Dalgaların yırtıcı sesi. Senle uğraşamayacağım Derin." dedi.

Derin hâlâ duyduğu sesin ahengindeyken Ümit keyifle balkona geldi. Suratındaki şapşal ifadeyle "Esra Hanım gerçekten bayıldım, hemen tutalım. Derin, iyi ki burayı önerdin. Tam istediğimiz gibi bir yer. Nur sadece denizin fazla yakın olduğunu düşünüyor. Dalgalar büyür de evi yutar diye endişe etti. Canım benim nasıl da ürküyor bazen." dedi.

Esra, Derin'deki garipliği görmezden geldi ve Nur'a biraz alaycı gülümseyerek baktı ardından Ümit'e döndü. "Canım olur mu öyle şey! Bu ev, tehlikeden uzak olarak tasarlandı ve ona göre inşa edildi. Zamanla korkularının yersiz olduğunu anlayacaktır ürkek, tatlı eşiniz Ümit Bey. Hayırlı uğurlu olsun." dedi ve başka bir seçeneğe hacet bırakmadan kararlı bir şekilde elini Ümit'e uzattı. Derin de duyduğu sesin etkisiyle kafası allak bullak olmuş, yarı bilinçli, arkadaşının ezberini tekrar etti. Ümit, her ikisiyle de el sıkıştıktan sonra daha önceden hâlihazırda bulunan sözleşmeyi imzalayarak evi kiraladı.

Derin ofise gelip son evrakları da imzalatıp çifti gönderdikten sonra, ofisin köşesinde bulunan boy aynasının karşısına geçti. Uzun, açık kumral saçlarını eliyle ip gibi döndürdükten sonra yumak sarar gibi tepesinde topladı. Ufak bir topuz yaptı ve kalan

uç parçayı toprağa ekilen tohum gibi topuzunun içine gömdü, destek yaptı. Toka kullanmadan saçına şekil vermiş olmanın gururuyla sıradan bir gülümseme oturttu ince dudaklarına. Tüm bunları yaparken gülümsemesine ortaklık eden, bir an için onu mest eden o ince tınılı sesi düşünüyordu. Birçok duyguyu nasıl da aynı anda hissedip kendinden geçmişti? Nasıl da şahane bir tınıydı kulaklarına dolan! Acaba denize ve dalgalara gereğinden fazla dalınca büyük bir yanılsama içine mi düşmüştü? Büyük ihtimalle onun duyduğu ince tınılı ıslık sesi Esra'nın da dediği gibi sadece dalgaların sahilin kenarında bulunan kayalara çarpmasından kaynaklanıyordu. Neden o kadar kendinden geçmişti o zaman? Aynadaki derli toplu, sade görüntüsünün eşliğinde kafasından anlam veremediği düşünceler geçti ve yine Esra'nın enerji yüklü sesiyle irkildi. "Derin, bugün o evde ne oldu sana, canını sıkan bir şeyler mi vardı? Çok farklı görünüyordun."

Bodyguard gibi arkasında durduğu arkadaşının birkaç saniye aynadaki yansımasına baktı, onunla göz teması kurdu. Şu an birbirlerinin aynadan yansıyan gözlerine dikkat kesilmişti ikisi de. Birkaç saniye sessizlikten sonra Esra, korku filmindeki bir repliğe hayat veriyormuş gibi değiştirdiği esrarengiz ses tonuyla "Sanki bir film sahnesinde, denize atlamak üzere olan bir insan vardı ve hayatla vedalaşırken ürkek bakışlarla geride bıraktıklarını izliyordu." dedi.

Derin, o anları kafasından geçirirken önce dudaklarına esrarengiz bir gülümseme yayıldı, sonra gözlerine buğulu bir bakış yerleşti. Ardından, bıçak gibi kesilen sıra dışı ifadesi donuk haline geri döndü. Sakin fakat gizemli ses tonuyla "O an beni benden alan bir şeyler vardı. Sadece sese odaklanmıştım ve başka bir şey düşünemiyordum. Ruhum sesin tınısıyla bütünleşmişti, âdeta dans ediyordu. Dalgaların kalbine sokulmalı, oraya yerleşmeliydim. Dalgalarla birlikte defalarca

kayalara vurmalı fakat yine de her defasında baştan yeni bir dalgaya kapılmalıydım, kendimi durmadan yinelemeliydim."

Bir süre öylece durduktan sonra hayal dünyasının derinliklerine daldığı yerden yüzeye çıktı ve bir an anlattıklarının Esra'yı ne kadar dehşete düşürdüğünü onun gözlerinde gördü. Aynada kendisini izleyen bir çift ürkmüş bakış ve ifade karşısında hiç vakit kaybetmeden durumu düzeltmek istedi. "Anlık bir şeydi aslında, belki de bir yanılsama, çok üzerinde durmaya gerek yok."

Esra kara gözlerini kocaman açarak boş bir ifadeyle Derin'e baktı. Şaşkın ifadesinin yansımasıyla "Peki öyleyse." dedi.

Derin, aynada geçen garip anlardan sonra masasına geçti ve birkaç evrakı incelemeye başladı. Gözleri, ekmek kuyruğuna girmiş insanlar gibi sıralanmış cümlelerin ardına takılmış, satır başından sonuna kadar aynı yolda anlamsızca ilerliyor, sayfa sonuna geldiğinde bir arpa boyu yol alamadan başa geri dönüyordu. Aklı, o ince sesin ahengindeyken kafasını bir türlü yazılanlara veremiyordu. Bir süre böyle devam ettikten sonra sesin izleri beynini terk etmeye başladı ve aniden değişen hava şartları gibi aklı birden anılara doğru kaydı, düşünceleri farklılaştı.

Bazen bir tümör uzun süre aynı boyutunda seyir ederken bedene zarar vermediği gözlemlenir fakat bir gün aniden nüks ederek tahammül edilemez bir ağrıya yol açardı. Hatıraları da beyninde işte böyle yüzeye çıkıyordu.

On iki yaşında balkonda kitap okuduğu o andaydı. Polisiye bir kitaba dalmış, yazın sıcak günlerinde yine balkon keyfi yapıyordu. Bir yandan evin çevresindeki büyük yeşillik alanın içinden gelen kuş sesleri kulağına çalınıyor ve âdeta okumasını kolaylaştıran bir fon müziği yaratıyorlardı. Heyecanlı kısımlara geldikçe cıvıldamaların

şiddeti ve hızı artıyor, daha ağır kısımlarda yavaş tondaki cıvıltılar heyecanını bastırmasına yardımcı oluyordu. Ya da ona öyle geliyordu. Kitapla âdeta bütünleşmiş, olayın başkahramanının yanında bir gölge gibi ona eşlik etmeye devam ederken üvey babasının yanında dikildiğini hatırladı. Sessizce yaklaşmıştı "Ne okuyorsun tatlı kızım?"

Derin hayata verdiği molanın bölünmüşlüğünün verdiği rahatsızlıkla kafasını kitaptan kaldırdı ve cevap verdi. "Polisiye bir kitap, oldukça sürükleyici..."

Üvey babası sorularına devam ediyordu. "Ne anlatıyor kızım?"

Derin yine zoraki cevap verdi. "Etrafına iyi görünen bir adamın gizlice nasıl cinayet işlediğini ve birkaç dedektifin onu yakalama çabasını..."

Derin, üvey babasının bir adım daha yaklaştığını fark etti. "Demek iyi görünen bir katil. Kafanı böyle kötü şeylerle doldurmasana güzel kızım." dedi ve elini şefkat gösterircesine Derin'in saçlarının içine daldırdı. Şimdi de sigara kokan o pörsümüş elleriyle ufak omzuna, daha yeni yeşeren ağaç misali minicik olan göğüslerine dokunuyordu. Dokunduğu her yer sıcak çöllerin birden kutuplara dönüşmesi gibi buz kesiyor, ardından da bedeni putlaşıp hareketsizleşiyordu.

Çığlık atmamak için kendi eliyle ağzını kapattı. İğne yaptırmadan önce hemşirelerin "Kendinizi sıkmayın! Daha çok acır." uyarısına uyamayanların gerekenden daha fazla acı çektiği gibi o da tüm vücudunu kasarak üvey babasının tenine dokunuşundan daha da çok irkiliyordu. Benliğine hücum eden acı arttıkça artıyordu.

Yaşadığı anı daha katlanılabilir hâle getirebilmek için içinden konuşmaya başlıyordu. "Geçecek, sabret Derin. Birazdan gidecek. Sessiz ol, Derin. Annen duymasın Derin. Yaklaşık iki dakika boyunca kâh yavaş kâh hoyrat okşamalarına devam eden üvey babası "Benim

kızım kitap mı okuyor? Çalışkan kızım benim, baban seninle gurur duyuyor." diyor ve bir sigara yakarak yatak odasında temizlik yapan annesinin yanına gidiyordu. Kapının usulca kapanmasının ardından annesinin inleme sesleri kulağına çalınıyordu. Duymamak için kitabında yazan bir cümleyi defalarca okuyor, çıkan sesleri o cümleyle bastırmaya çalışıyordu. Kuş sesleri artık duyulmuyordu. Kulakları sağır mı olmuştu?

Anısı düşüncelerinde son bulunca annesinin babasına söylediği cümleler geldi aklına.

"Seni çok seviyorum Orhan, Allah seni başımızdan eksik etmesin kocacım." derdi babasına. En güzel yemekleri pişirir, hep en çok babasını severdi. Oysa bir yerde "Anneler çocukları olunca en çok onları severler." diye bir yazı okumuştu. "Orhan, ikinci çocuğu yapalım mı? Sen tek çocuk istiyorsun ama bir çocuğumuz daha olursa birine bir şey olsa diğeri bizimle kalır en azından." demişti kendisinin yanında. Babasına "Sensiz yaşayamam" gibi beylik laflar ederken, çocuklarından birini kaybetme ihtimalinden sahip olduğu sıradan bir eşyanın yitip gitmesinden bahseder gibi konuşmuştu. Bütün bunların yanında annesi ona hiç kötü davranmamıştı ama bir şekilde her zaman ikinci planda olduğunu hissettirmişti. Küçücük bedenini taşıyan büyük ruhunun bu serzenişi, içinde bir yerlerde çöreklenmişti ve yıllar sonra bile bu histen hiçbir şey eksilmeyeceğini o zamanlar bilmiyordu.

Babasına olan sevgisini ahenkli cümlelerle her fırsatta dile getiren annesi, onsuz yaşayamayacağını söylerdi. Derin, daha on yaşındayken trafik kazasında eşi vefat edince derin bir acıya boğulmuştu. Yas günlerinde bundan sonra kimseyle olamayacağını çevresindeki herkese ilan ederken tam bir yıl sonra sigara kokulu, pis ellere sahip o adamla evlenmiş, sanki hiç var olmamış biri gibi

babasını bir anda unutuvermişti. Bu durum çok ağırına gitmiş fakat kimsesizliğin acısıyla annesine de bir şey olmasın diye sessizce durumu kabul etmişti. "İlk kocamı zaten talihsiz bir kazada kaybettim sen de gidersen artık beni kimse kurtaramaz Azmi. Çeker giderim bu dünyadan." diyen yine annesiydi.

Geçmişe doğru uzanmış patikadan yavaşça şimdiki zamana geri döndü ve duygu zerresi barındırmayan donuk ifadesiyle arkadaşına baktı. "Esra, keşke o evi ben kiralasaydım. Şu an pişmanım. Hep sahil kenarında insanlardan uzak bir evde yaşamak istemiştim. Aslında tam bana göre"

"Derincim o ev çok büyük. Tek başına kocaman evde ne yapacaksın kızım, baksana bu ilçe bile küçücük. Boş zamanımızda sıkılıyoruz, sineması bile daha yeni açıldı. Koca ev üstüne mi gelsin istiyorsun? Hem sitede mis gibi rahatımız var ve karşılıklı dairelerde oturuyoruz. Benim komşuluğumdan memnun değil misin sen?" Numaradan alınmış gibi dudak büzdü, elini beline koydu ve hiç memnun olmamış gibi kafasını sağa sola çevirmeye başladı.

Derin "Olur mu öyle şey, sadece bir an orada kendimi çok özgür hissettim. Hoşuma gitti. Tabii, kirasını da ödeyecek gücüm yok, sadece hayal benimkisi. Senin komşuluğundan da çok memnunum hem." dedi ve içindeki huzursuzluğun onu bir an için uyuşturmasına izin vererek içi geçmiş bakışlarını canlandırmaya çalıştı. Ne kadar zorlasa da donuk tavrından bir şey kaybetmeden dudağının kenarındaki ufak benin ona kattığı çekicilikle Esra'ya yapmacık, zoraki gülümsedi.

Esra, Derin'in söylediklerini işitmemiş gibiydi ya da fazla ciddiye almadığı için duymamış numarası yaparak kafasını bilgisayar ekranına geri çevirdi. Ardından gayet odaklı, işkolik bir kadın edasında akıllı telefonundaki saate baktı. "Birazdan

yeni bir müşterimiz gelecek, telefonda konuşmuştuk nerde kaldı acaba?" dedi.

Beklenen müşteri, Güneş Emlak Ofisi yazan tabelayı görünce arabasını uygun bir yere park ederek ofise doğru ilerledi. Telefonundaki saat ona randevuya beş on dakika geç kalmış olduğunu hatırlatınca adımlarına hız verdi. Navigasyon çok kısa bir mesafe gösteriyordu. Yürürken hayalindeki evinin konumunu, odalarını, balkonunu düşünce gücünde inşa ediyor, beğenmediği noktalarını yıkıp tekrar yapıyordu. Umarım istediği gibi sıcak günleri bertaraf edebilecek balkonu esen, güzel ve uygun bir ev bulabilirdi. Polis olarak tercih ettiği küçük ilçe onun yaşaması ve geçinmesi için ideal bir yere benziyordu. Burası kasaba havası olan öyle şirin bir ilçeydi ki hayatının sonuna kadar burada kalabilirdi. Henüz otuz yaşında olmasına rağmen sakin bir yere, sakin bir yaşama öyle çok hasret duyuyordu ki... Yıllarca büyük şehirde, kalabalığı gürültüyü doruk noktasında yaşamış, içinde sakin bir sahil kasabasında yaşama özlemi birikmişti. Tüm bu özleminin yanında, beş yıldır birlikte olduğu nişanlısının onu aldatmasıyla birkaç yıl toparlanamamış daha sonra kendine geldiğinde yıllardır içine ektiği hayatını ve yaşadığı yeri değiştirme arzusu günden güne saksıya dikilen çiçek gibi büyümüş ve sonunda hislerinin peşinden gitmişti. Büyük bir umutla gelmişti. Bu küçük, şirin yer onun bundan sonraki hayatının bir başlangıcı olabilirdi. Emlak ofisine gelince coşkuyla içeri girdi.

Adımını atar atmaz etrafına göz gezdirdi. İki kişinin birbirine paralel masalarda bilgisayara gömülmüş olduklarını gördü ve henüz geldiğini fark etmediklerini anladı. Fırsattan istifade etrafını incelemeye koyuldu. Çok geniş sayılmayacak bir ofisti ve duvarda değişik perspektiflerden çekilmiş birkaç tane bina fotoğrafı vardı. Biraz daha ayrıntılı inceleyince bu binaların oldukça gösterişli

ve lüks binalar olduğunu fark etti. Muhtemelen şu ana kadar ellerine geçen en lüks yerlerden birkaç tanesini çekip asmışlardı. Sıradan insanların yanına yaklaşamayacağı bu binaların duvarları süslemesini fuzuli bulsa da babasının umuda dair söylediği şu sözler aklına geldi. "*İmkânsız gibi görünen hayaller, onların gerçeğe dönüştüğünü düşlediğin zaman bir gün hayat bulur.*" Babasının birkaç yıl önce söylediği bu etkili sözler, sanki fotoğraflara ve gerçeklere dair düşüncesini çürütüvermişti.

Esmer olan kadının kedisini fark ettiğini görerek düşüncelerinde yarattığı muhasebeyi bir kenara bıraktı. Karşındaki kişinin kimliğine varsayımsal olarak karar verdi ve "Merhaba, Esra Hanım bir saat önce sizi aramıştım. Ben ilçenize yeni atanan Polis Memuru Mert Özgün..." dedi.

Esra, bir süredir içeride olduğunu fark etmediği, kare güneş gözlüğünün çok yakıştığı, uzun boylu, esmer erkeği baştan ayağı süzdü. Bakışları sıra dışı bir şey görmüş gibi parlıyor, mimiklerinden enerjisindeki değişim hissedilebiliyordu. Mert'in kendini tanıtırken kulaklara dolan, tok, erkeksi sesinin yöresel şiveden uzak karizmatik tınısı içine işlemişti. Kendi sesinin de onda aynı duyguları yaratabileceği umuduyla konuşma sırasının kendisine gelmesi için çılgınca bir hevesle bekledi. Sizli bizli kelimeler dünyada hiçbir zaman var olmamış gibi "Merhaba Mert, ben de Esra. Evet konuşmuştuk. Nasılsın? Çok sıcak hava değil mi? Umarım gelirken sıcaktan bunalmamışsındır. Neyse ki klimalarımız çalışıyor. Ne içersin? Bu arada hoş geldin ilçemize. Gerçekten ilçemizin yeni yüzlere yani senin gibi bir polise ihtiyacı vardı. Ne iyi ettiniz de geldiniz." dedi. Taramalı tüfek gibi hızlı ve nefes almadan konuşurken konudan konuya atlıyordu. Aynı zamanda da sözlüye kalkarak cevabı

tam olarak bilmediği bir konudan puan alabilmek için bildiği başka konulardan gereksiz bilgiler veriyor gibiydi.

Mert, nefes almadan konuşan bu kadın karşısında gülümsedi ve sakince bir adım ilerisinde bulunan sandalyeye oturdu. "Memnun oldum Esra Hanım, buranın havası oldukça sıcak ama şirin bir yer, kendi halinde ve de doğal... Seveceğime eminim. Türk kahvesi alabilirim zahmet olmayacaksa. Az şekerli..."

Esra, bakışlarını Mert'in gözlerinin içine yerleştirdi, cilveli sesiyle "Ay canım ne zahmeti..." dedi. Görücüye çıkan kızların heyecanıyla ani bir hareketle kalktı ve karakterinin çok ötesinde bir hızla kahve makinesine gerekli malzemeleri koyup pişirdi, ikram etti.

Mert, kahvesini yudumlarken Esra kocaman açtığı kara gözlerini yine Mert'inkine kenetledi. "Bizim ilçemizin insanları sıcaktır havası gibi, çok memnun kalacağını düşünüyorum Mert." dedi.

Mert, sadece gülümsemekle yetinerek kahvesini yudumlamaya devam etti. Esra, Mert'e, birbirinden alakasız konularda, farklı renklerdeki ve şekillerdeki ipleri sararak bir yumak yapmaya çalışırcasına bir şeylerden bahsediyordu ve tüm bunlarla kafasında kendisiyle ilgili olumlu bir izlenim yaratmaya çalışıyor gibi görünüyordu.

Başından beri sessizliği bozmayan Derin, konuşmaları dinliyordu. Geçmişin gizli odalarına gidip gelmişliğin düşüncelerinde yarattığı yorgunlukla müşteriyle ilgilenecek gücü kendisinde hissetmiyor, bu sebeple Esra'nın çılgın ve aktif konuşması işine bile geliyordu. Sanki tiyatroda seyirci koltuğunda yerini almış biri gibi uzaktan izlemekle yetindi.

Esra'nın bu hallerini iyi bilirdi Derin. Gözüne birini kestirince âdeta avına atlayan atmacalar gibi sağdan soldan her taraftan

saldırır, karşısındakini etkilemek için cilvenin en üst sınırına tırmanırdı. Ses tonunu, beden dilini en arzu verici şekilde kullanırdı. Ne de olsa üniversiteden bu yana yaklaşık on yıldır arkadaşını iyi tanıyordu. Onun yüzüne hiç söylememiş olsa da dışarıdan bakan birine çekilmez ve fazla yapmacık gelebilirdi Esra'nın bu avcı halleri.

Bu konunun yanı sıra Derin, Esra'yla olan ilişkisinde ne zaman kavga çıkacağını hissetse ya susar ya da alttan alarak ortamı yatıştırırdı. On yıldır bir kere bile kavga etmemişlerdi doğru düzgün. Bazen onun abartılı davranışlarına itiraz etmek istese de içinde bir yerlerde tüm benliğine hükmeden bir his ona engel olur ve bir türlü nakaratı söylenmeyen bir şarkı gibi kendi halinde içine kapanık, sıradan tutumuna geri dönerdi. Esra onu "Sinirleri alınmış bu kızın." diye tanımlıyordu. Enerji değildi ondaki mesele. Her şeye yetecek kadar enerji barındıran bir yaştaydı bedeni ama ruhu sanki kış uykusundaydı ve uyanmak için de yeterince gücü yoktu.

Mert'in gözü birden, konuk edasında oturan Derin'e kaydı. "Merhaba, siz de mi burada çalışıyorsunuz?"

Derin, beyninin gizli odalarında dolaşmaktayken dışarıdan bakan biri evraklara gömüldüğünü düşünebilirdi. Hiç okumadığı sözleşme belgesinden kafasını kaldırarak isteksizce Mert'e cevap verdi. "Evet, Esra ile ortak yürütüyoruz işleri. Hoş geldiniz."

Esra, sanki kendisine hitap edilmişçesine atik bir tavırla cevap verdi. "Derin, benim ortağım evet. Üniversiteden beri çok yakın arkadaşız. Ben aslında buralı değilim. İki saat mesafedeki başka bir ilçede yaşıyor ailem. Dört yıl önce bu ofisi açmaya karar verince pılımı pırtımı toplayıp buraya taşındım. Sevdim burayı, sen de benim kadar seveceksin hiç şüphen olmasın. Ne iyi ettin de buraya tayin istedin. Bizim de kafa dengi yaşıt yeni arkadaşlara ihtiyacımız vardı."

Esra, kimseye fırsat vermeden durmadan konuşuyordu. Mert gülümsedi. "Tabii ben de sizinle ve Derin Hanım ile arkadaş olmaktan hoşlanırım. Eve bakabilir miyiz?" Son cümleyi söylerken sesinden biraz tahammülsüzleştiği hissedilmişti.

Esra, bozuntuya vermeden yüksek enerjiyle yüklü tutumuna devam etti. "Hadi öyleyse, hayallerindeki evi görmeye gidelim. Umarım öyle bir yerdir istediğin. Evrene güzel düşünceler gönderelim ki evren bizi yanıltmasın değil mi? Kuantum düşüncesi..." diyerek cilveli bakışını tekrar Mert'e yönelterek kıkırdadı ve eve bakmak için çıkıp gittiler. Mert'le Esra'nın birlikte gitmeleri Derin'in de işine gelmişti. Sonunda çok sevdiği yalnızlığında, düşüncelerini dinlendirebilmesi için ufak bir boşluk yaratabilecekti.

O gün Esra ofise geri dönmedi. "Mert'e ilçeyi gezdireceğim ve gelemeyeceğim Derincim. Bugün ofisi sen idare edersen sevinirim canımın içi." yazan bir mesaj gönderdi. Derin mesaja karşılık "Tamam sorun yok, zaten başka müşterimiz yok bugün." diye cevap verdi. Bir süre daha oyalandıktan sonra akşamüstüne doğru ofisten çıkarak yaklaşık üç kilometre uzunluktaki iskeleye giden sahil yolunda biraz tur atmak için arabasına bindi.

Düşük hızla sahil yolunu turlarken çevredeki sakinliğin gücüyle düşüncelerinin dinginleşeceğini umdu fakat giderek ruhsal bulantısının biraz daha arttığını ve anıların tekrar nüks etmeye başladığını fark etti. Geçmişe uzanan patika yol tekrar açıldı... *On iki yaşındaydı. Annesi, üvey babası ve kendisi, belediyenin vatandaşlar için makul bir ücret karşısında hizmet verdiği yüzme havuzuna gidiyorlardı. Derin, hem yüzmeyi çok sevdiğinden gitmek için büyük bir istek duyuyor hem de huzursuzluğunu kendisine tekrarladığı cümlelerle bastırmaya çalışıyordu. "Güzel bir gün olacak, hiçbir sorun yaşanmayacak. Çok eğleneceğiz..."*

Henüz yüzmeyi çok iyi bilmiyordu. Annesi ona televizyonda her gün belirli saatlerde hiç kaçırmadan severek izlediği anime dizisi Ay Savaşçıları'nın resimlerinin olduğu pembe bir kolluk almıştı. Kolluklarını o kadar çok seviyordu ki denize ya da havuza gidince onlara gözü gibi bakıyor, takarken ve çıkarırken patlamasın diye çok titiz davranıyordu.

Bir mağazanın çocuk reyonundan aldıkları düz sarı bikinisini elbisesinin içine giyerek çıkmıştı evden. Üvey babasının da ilk bakışta ürküntü hissettiren kurukafa desenli, siyah deniz şortu üstündeydi. (O şortu hiçbir zaman sevememişti. Yıllar sonra bile kıyafetlerin ya da takıların üstüne işlenen kuru kafa desenlerini gördüğünde midesinin bulanması o zamanların bıraktığı hislerin birer yansımasıydı.) İstediklere yere gelince havuz kenarında iki şezlong kiralayarak eşyalarını yerleştirdiler. Çevresine bakınınca havuzda yüzen insanların, özellikle de çocukların, mutluluğu ve heyecanı kendisine de yansımış, bir an önce o da bu güzel zevkten pay almak için sabırsızlanmaya başlamıştı. Bu heyecanla deniz çantasının alt kısmında kalan kollukları bulabilmek için yoğun bir çaba içine girmiş, bulunca da amacına ulaşmanın gururuyla gözleri parlamıştı. Rahatlamış bir hisle kolluklarını şişirmek için ağzına götürmüş, o esnada annesinin de mayosunu giymek için kabine doğru gittiğini fark etmişti. Üvey babasıyla yalnız kalmışlardı. Üvey babası, Derin'in tüm gücünü kullanarak şişirmeye çalıştığı kollukları hiçbir şey söylemeden elinden usulca alıvermiş ve onunkinin elli katı daha güçlü nefesiyle bir çırpıda şişirivermişti. Kollukları o kadar hızlı ve telaşlı şişirmişti ki bir acelesi varmış gibi davranmıştı. Üvey babasının bu yardımı normal şartlarda sevindirici olması gerekirken içindeki bastırmaya çalıştığı huzursuzluğu tekrar yüzeye çıkmış ve

korkularını harekete geçirmişti. Kollukları takmak için Derin'e uzattı. "Derin kızım kolluklarını takalım da hadi sen de yüz"

O an sanki üvey babasının şortundaki kurukafalar canlanmıştı ve ona doğru yaklaşırsa Derin'i ölüler diyarına çekiverecekler gibi gelmişti. İsteksizce üvey babasına doğru ilerledi. "Ben takabiliyorum kollukları, sen ver bana."

Üvey babası biraz kızgın gözlerle baktı. "Gel kızım, takıvereyim de biran önce yüz."

Derin'in başka çaresi kalmamıştı, isteksizce üvey babasına yaklaşarak kollarını uzattı. Üvey babası, amacına ulaşmışçasına pis bir gülümseme oturttu esmer suratına ve şevkle takmaya başladı kollukları. O kadar yavaş hareket ediyordu ki bir an sigara kokulu çirkin ellerinin, kollarından koltuk altlarına kayarak göğüslerine doğru ilerlediğini, ardından da minicik poposunu okşamaya başladığını hissetti.

Yüreği öfkeyle doldu. O an o kadar büyük ve güçlü olmayı diledi ki; ona dokunan pis elleri tek hamlede kırabilecek kadar devasa bir güç... Bunun için dünyaları verebilirdi. Minik bir bedene sahip olmanın gerçekliğiyle incinerek gözlerini sımsıkı kapattı ve içinden tekrar konuşmaya başladı. "Geçecek, birazdan bitecek Derin, birazdan yüzmeye gideceksin. Suyun içinde özgür olacaksın." Güzel şeyler düşünmek için kendisini zorladı. Babasının onu ölmeden birkaç ay önce il merkezindeki lunaparka götürdüğünü ve orada çarpışan arabaya defalarca binerek çok eğlendikleri günü hatırlamaya çalıştı. Ardından da Derin'in çok sevdiği hamburgerden yemişler ve keyifle evlerine dönmüşlerdi.

Güzel anılarını düşünmek için olağanüstü bir çaba sarf ederken üvey babasının ellerini üstünden hızlıca çektiğini ve tekrar

kolluklarını yerleştirmek için ani bir refleksle hareket ettiğini hissetti. "Hoş geldin hayatım, ben de kızımızın kolluklarını takıyordum. Çok hevesli yüzmek için ufaklık." dedi.

Bir an için Annesi Derin'e dönerek kızının gözlerinin içine sessizce baktı. Birkaç saniye sadece susarak bakıştılar. Daha sonra annesi olağan gündelik haline tekrar geçiş yaptı. "Hava ne sıcak, Derincim yüzmeye gidebilirsin. Biz de babanla biraz güneşlenelim. Sonra geleceğiz yanına güzel kızım."

Derin, hiçbir şey söylemeden özgürlüğüne bir an önce kavuşmak istercesine hızlıca havuza doğru atlamış ve arınmışlık duygusuyla bir sağa bir sola en sevdiği kolluklarının korunaklı himayesinde yüzmeye başlamıştı. Bir süre sonra annesi ve üvey babası da yanına gelmiş, birlikte yüzerek gündelik sohbetlere dalıp gitmişlerdi. O an havuzun bedenindeki tüm kirleri temizlediğini düşünmüş ama büyüdükçe ruhuna yerleşen kalıcı lekelere hiçbir şeyin çare olamayacağının idrakine varamamıştı. O kadar küçüktü ki! Beynindeki patikanın tekrar görünmesiyle şu anın gerçekliğine geri döndü.

Arabada anılara dalıp gitmişken radyoda Göksel'in "Denize Bıraksam Kendimi" şarkısı çalıyordu. İçinde âdeta patlamaya hazır bir bombanın gerilimi vardı ve büyük, karmaşık bir sıkıntı sarmıştı ruhunu. Ardından sıkıntı hissi, bir anda renk değiştiriverdi, büyük bir isteğe dönüştü. Kendisini, Kor Sahili'nde, deniz kenarında bulunan o evde hayal etti. Biran önce, alev gibi büyüyen arzusunu tatmin etmek için sahile bakan o evde olmalıydı. Nasıl ki bir bebek annesine, bir hasta hastaneye, bir yolcu araçlara ait olmalıysa o da dubleks evin yakınlarındaki dalgalara ait olmalıydı. Dolup taşan isteğine mâni olamadı ve ani bir manevrayla arabasını Kor Sahili'ne doğru çevirdi.

DERİNLİK

Derinlik, okuyucusunu insan zihninin en karanlık, en kırılgan ve en tehlikeli yerlerine götüren, psikolojik gerilimi yüksek ve nefes kesen bir roman.

Her sayfada artan tansiyon, her bölümde çözülemeyen bir sır...

Ve en sonunda şu soruyla baş başa bırakır:

"İnsan en çok neden korkar? Gerçeklerden mi, yoksa kendi içindeki sessiz çığlıktan mı?"

Travmanın, yalnızlığın, arayışın ve tutunma çabasının çarpıcı bir anlatımı...

tilkikitap.com

KDV muafiyeti uygulanmıştır.

ISBN: 978-625-6130-83-8